

FRANCESCO
PETRARCH

Франческо Петрарка

(1304-1374)

*Італійський поет,
голова старшого
покоління гуманістів,
один з найвидатніших
діячів італійського
Проторенесансу.*

Петрарка народився 20 липня 1304 в Ареццо. Через сім місяців мати відвезла Франческо в Анчізу, де вони залишалися до 1311. На початку 1312 вся сім'я переїхала в Авіньйон (Франція). Після чотирьох років занять з приватним учителем Франческо віддали в юридичну школу в Монпельє. У 1320 разом з братом він відправився в Болонью продовжити вивчення юриспруденції. У квітні 1326, після смерті батька, обидва брати повернулися в Авіньйон. До того часу Петрарка вже виявляв безсумнівну схильність до літературних занять.

Ареццо

Будинок в якому народився Петрарка

**Авіньйон , де Петрарка
ру**

**Лау
ра**

**Коронування
Петрарка**

Петрарка вступив в духовне звання і зблизився з могутнім родом Колона
В 1327 році - вперше побачив Лауру.
У 1341 році - листи Петрарки і його літературні твори зробили його знаменитістю, і він майже одночасно отримав запрошення з Парижа, Неаполя та Риму прийняти коронування лавровим вінком.
Петрарка обрав Рим і

Відхиливши запропоновану йому кафедру у Флоренції, Петрарка оселився в Мілані при дворі Вісконті, виконував різні дипломатичні місії і, між іншим, був у Празі у Карла *IV*

**Петрар
ка**

***Імператор
священної
Римської
імперії Карл***

IV

Творчіст

ь

6 квітня 1327 - в
Авіньйонській церкві
Петрарка зустрічає
дівчину на ім'я Лаура.

Laure De

Noves.
LAURA

Місто Франческо и

*Laure
De Noves*

Петрарка ідеалізує Лауру, робить її осередком всяких досконалостей, констатує очищає й облагороджує дію її краси на його психіку.

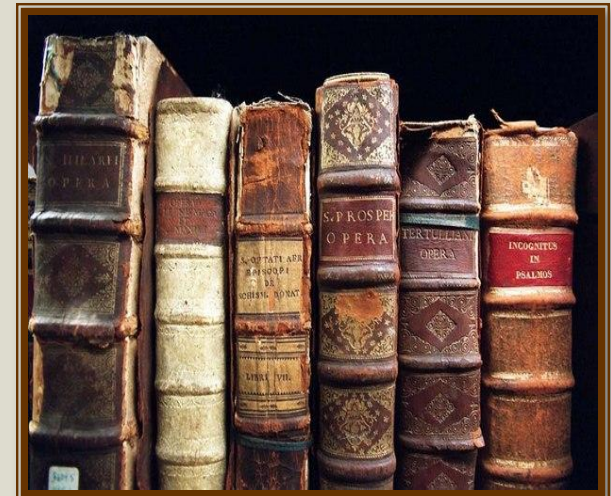
Але Лаура не втрачає своїх реальних обрисів, не стає алегоричною фігурою, безтілесним символом істини і чесноти. Вона залишається реальною прекрасною жінкою, якою поет милується, як художник, знаходячи все нові фарби для опису її краси, фіксуючи те своєрідне і неповторне, що є в даній її позі, даній

Латинська ТВОРЧІСТЬ

- дві автобіографії
- «Про презирство до світу»

Франческо
Петрарка

Італійськомовна

ТВОРЧІСТЬ

Світова слава Петрарки як поета заснована виключно на його італійських віршах. Сам Петрарка ставився до них із зневагою, як до «дрібниці», «безделка», які він писав не для публіки, а для себе, прагнучи «як-небудь, не заради слави, полегшити скорботне серце». Безпосередність, глибока щирість італійських віршів Петрарки обумовила їх

Франческо
Петрарка

Франческо Петрарка був поетом-патріотом, громадянином, ідеологом єдиної великої Італії, спадкоємиці римської слави, «наставниці народів». Його канцони *«Italia mia»* (**моя Італія**) та *«Spirito gentil»* (**Незалежний дух**) стали на багато століть символом віри всіх італійських патріотів, борців за об'єднання Італії.

Останні роки життя Петрарка провів при дворі Франческо да *Каррара*, частину в Падуї, частину в замиському селищі Арква, де й помер в ніч з 18 на 19 липня 1374, не доживши одного дня до свого 70-річчя. Його знайшли вранці за столом з пером у руці над життєписом Цезаря. На місцевому цвинтарі красується пам'ятник з червоного мармуру, поставлений поетові його зятем Броссано, бюст же споруджений в 1667 році.

Будинок в Арква, де жив останні роки Петрарка

Саркофаг і бюст поета в Аркві

-Canzoniere-

На жизнь Мадонны

Лауры

**В небытие, как плоть,
надежда канет,
И ненависть и страх, и смех и
слезы
Одновременно свой окончат
век,
И нам при этом очевидно
станет,
Как часто вводят в Франческо
заблужденье грезы, Петрарка
Как может в призрак верить
человек.**

Оспівування кохання в “Книзі пісень”

Своєрідність збірки «Книга пісень» («Канцоньєре»)

- ліричний щоденник поета, приводом до написання якого стало кохання;
- переважна частина творів збірки за жанром — сонети;
- складається з двох частин: «На життя мадонни Лаури»; «На смерть мадонни Лаури»;
- уславлення земної жінки, краса якої відкриває авторові красу реального світу;
- розкриття суперечливих душевних переживань.